

Jack se probere. Namáhavě zvedne hlavu a kosti v kloubech vržou. Když mě v mdlé záři uvidí, přejede mu po obličejí podivný výraz, a oční důlky se nevěřícně roztáhnou.

„S-Sally?“ hlas mu suše a křehce sípe.

„Jacku.“ Kolena mi povolí. Klesnu na zem a natahuju se po něm, snažím se rozmotat ty šňůry, ale je to zbytečné. „Jsem tady.“

Posadí se a klouby se rozvržou ještě víc, a hluboko v očích se mu rozhoří ohníčky. „Jak ses pro všechno na světě –“

„Musím ti toho tolik říct –“

„Jsi –“

„Jsi –“

Oba se zarazíme a bez dechu si zíráme do očí, držíme se pevně za ruce, aby nás snad sen zase nerozdělil. *Ach, Jacku. Můj milovaný, drahý Jacku.* Vypadá ještě vyhubleji než obvykle, kosti má sevrklé a ohnuté.

Ale oku mu pořád září jiskra.

„Sally.“ Dojatě se kostlivou rukou dotkne své hruď, šňůry mu dovolí jen omezený pohyb. „Tví rodiče mi řekli o těch nemožných úkolech – a já jim řekl, že pro mou krásku není nic nemožné. A teď jsi tady, jako rytíř z pohádky.“

Z řas mi steče slza a já si opřu čelo o jeho a vdechuju jeho čistou vůni suchých kostí, prsty svírám klopky jeho proužkovaného obleku. „Bylo to strašné, Jacku. Všechny mi to sebralo, jednoho po druhém. Sebrali mi *tebe*.“

„Ššš.“ Šňůry protestují, když se natahuje, aby mě pohladil po rudých vlasech. „Jsem tady. Jsme spolu. Pamatuješ? *Nic není ztraceno, všechno má svou ozvěnu. Jen musíš zavřít oči a poslouchat.*“

Udělám to. Zavřu oči a poslouchám vítr proplétající se mezi jeho kostmi.

Jsem tak unešená svým shledáním s Jackem, že mi chvilku trvá, než si uvědomím, že lunaparková věznice ztichla. Není klidná. Není zmlklá. Je strašidelně, děsivě tichá.

Srdce mi začne varovně bušit a zlá předtucha mi syčí žilami.

Prudce se otočím.

Noční můra stojí tam, kde jsem ji nechala, u pokladny, a její měsíční záře změkčuje ostré hrany starých atrakcí.

Brány lunaparku se pomalu se sténáním otevírají, jejich rezavé panty vřískají, jako kdyby se něco trhlo na kusy.

A pak se objeví.